

Kaj bomo v postu jedli,
ta skrb nas ne mori,
za to skrbijo Puštalci,
ki vsi so žabarji.

Od malega do velikega
vse žabe tam lovi,
včasih še kakšna krota
se v žakelj privali.

Če uši si se nalezel,
da te po glavi srbi,
glavnikarska tovarna
ti prežene vse skrbi.

Na Peklu je apoteka,
kjer arcnije vse dobiš,
samo glej, da bo prava mera,
če ne bo šlo navzkriž.

Če jo na Plac pripoješ,
policaja se je za bat,
če jo po Štengah mahneš,
si lahko zlomiš vrat.

Če srečno jo pricápljaš,
kjer Maček taberna,
greš lahko se pokrepčat,
saj vince dobro ima.

To pa le sam mirkaj,
ko zjutraj se zbudiš,
da prevelikega mačka
v postelji ne dobiš.

Če to se ti posreči,
da dá ti od kevdra ključ,
še notri ti bo posvetil
kot v cerkvi večna luč.

V Loki Mišnica je taka,
da več nikoder ni,
za vabo je vino, klobasa,
zato bodi brez skrbi.

Če vanjo se ujameš,
ga stisneš en bokal,
saj na eni strani je Studenec,
na drugi pa Špital.

Če si pa tako nesrečen,
da prav na smrt zbolíš,
je Štajerc koj pripravljen,
da spravi te v paradiž.

Če pa ni kaj resnice,
kar tukaj notri stoji,
se lahko vsak prepriča,
na svoje lastne oči.

(Zapisal France Žebre)

Moji Loki

O, Loka,
v sivi davnini iz lepote in zdravja spočeta,
v brežino, v zelenje in pesem razpeta,
kaj od razpenjenih polj si tako zavzeta?

O, morda pa iščeš izgubljenih sinov,
raztepenih na vse vetrove in vse svetove
in jih ni domov?

O, pa vedi!
Kadar nas kliče pri nunah, kapucinih
in kadar nabija šentjakobski zvon,
takrat se nam zjoče srce od misli pregrenke na té,

In jaz zase vsaj vem:
kadar bo zvrhana kupa življenja bolečin,
takrat me ded pokliče prav iz groba globin
in v sladko naročje se bo vrnil Tvoj izmučeni sin.
In tedaj, Loka, za večne čase ga boš privila nase.

(*Napisal Jan Plestenjak*)

V Skalicah

Tu v Skalicah radujem
igranju se valov,
bedeč sanjaje priča
povodnih sem godov.

Rusalke sem jaz videl,
njih petje čul in smeh.
Ob vodi njih plesove
po mokrih gledal tleh.

In zopet slišim pesem,
odmeva temni les;
to niso bile sanje,
pojo rusalke res!

Glasovi omamljivi,
očaran k vam hitim,
da v harmonijo vašo
od blizu se vtopim.

Grmovje vstran odgrnem
in pomolim obraz:
rusalke cvetolike,
o vidim, vidim, vas!

O ne! — Rusalke niso
te deklice mlade,
to vrle so Ločanke,
ki rake tod love.

(*Spisala Lujiza Pesjakova, Vrtec 1875*)

Loški napisi

Ob vhodu (Plevna)

O popotnik, tu zavri, postani,
vsemu svetu našo reč oznani:
tisoč let nas je gonilo, trlo,
pa nas vendarle še ni požrlo.

Štemarski kostanji (Ob Groharju)

Tu smo stali: rod na rod
v naši si senci otiral je pot.
Preden nas je cestar izbrisal,
nas je Ivan za večno narisal.

P. Romuald

Tuki pupisol sim ta Pasion
oli trpejne našiga Krista,
gori uživam jest boži lon,
tebe pa čaka krempeljce mifista.

Kapucinarski most

Jaz sem trden most,
kakor kamen-skala kost,
z brega v breg se nosim:
kar za mano — prosim!

Per me si vá

Skoz mé se grè mimo duhov kosarne,
skoz mé se grè kraj lurškega studenca,
skoz mé se grè do omana, kovarne.

Plàc pozimi (Ob Groharju)

Ali to ni Loka v snegu,
to so le željé na begu,
to so želje, upi strti,
to so le željé po smrti.